

עֲלִים

עליון קבוץ סעד

בע"ה ה' בחשוון תשפ"ד | פרשת נח | 20.10.23 | גליון מס' 3315

מבצע חרבות ברזל - גיליון לשעת חירום
העלון במלון

נחמה

מילים : רחל שפירא. לחן : רחל שפירא

ולכאורה עסקנו בשלנו

רק בשלנו

בלי לבקש גדולות ונצורות.

שלווה מופרת

וכבר אחרת

ואין טעם לכסות

כי בפתח נכנסות -

התמורות.

מי שצמא לכל מחווה של חסד,

אוזנו תופסת -

איך הקריאות חוצות את הרחוב

שואל עדיין

שואל מאין

כן, מאין כוחות לשאוב.

לוי' השבת יפורסם בנפרד.

זה בזו נביט

ונתמה שנית

אם ראינו נכונה

לפעמים אני

לפעמים אתה

כה זקוקים לנחמה.

מי שחווה את בערת הקיץ,

ליבו לבית

ופני הנוף ראי לחרדותיו.

את מי ישביע

את מי ירגיע

ועל מה יתפלל עד סתיו.

זה בזו נביט...

מה עושה תיבת נח ביט המלח?

בשבועיים האחרונים אנחנו מרגישים קצת בתיבת נח. שהיה מרובה במרחב ציבורי סגור ("בא אֶתָּה וְכָל בֵּיתְךָ אִתְּךָ הַתְּבָה"), מגורים צמודים כל כך ("קִנִּים תַּעֲשֶׂה אֶת הַתְּבָה") ושלוש ארוחות משותפות בחדר האוכל ("קח לך מִכָּל מֵאֲכָל אֲשֶׁר יֵאָכֵל וְאֶסְפַּתְּ אֵלֶיךָ"). חזרה מסוימת לחיי קומונה ושיתוף – האם אין זו תיבת נח ביט המלח? אל תחשבו שלנח היה יותר נח בתיבה הענקית שבנה במשך מאה ועשרים שנה. מימדיה גדולים, אבל ביחס לכמות בעלי החיים שהיא אמורה להכיל היא היתה קטנה מאוד. כך מנמק זאת הרמב"ן בפירושו לתורה (בראשית פרק ו פסוק יט):

ידוע כי החיות רבות מאד, ומהן גדולות מאד כְּפִילִים וּכְאֵמִים וְזוֹלָתָם, וְהַרְמֵשׁ הַרְוֹמֵשׁ עַל הָאָרֶץ רַב מְאֹד. גַּם מְעוֹף הַשָּׁמַיִם מִיְנֵים רַבִּים אֵין לָהֶם מִסְפָּר... וְהֵנָּה יִצְטָרֵךְ לְהַבְיֵא מִפְּכּוֹלם שִׁיּוּלֵידוֹ כְּמוֹתָם. וְכֵאֲשֶׁר תֵּאֲסוֹף לְכֹלָם מֵאֲכָל אֲשֶׁר יֵאָכֵל לְשָׁנָה תְּמִימָה, לֹא תִכִּיל אוֹתָם הַתִּיבָה הַזֹּאת, וְלֹא עֵשֶׂר כִּיּוֹצֵא בָּהּ.

הרמב"ן לא מצליח להבין איך נכנסו כל מיני בעלי החיים לתוך תיבה אחת. הם, ומזונם למשך שנה שלמה. הצפיפות היתה נוראית, וכל זה עוד לפני שדברנו על הריח... לנח ממש לא היה נח שם בתיבת נח... כתוצאה מכך, תמה רבי משה אלשיך, על הבחירה הא-להית להציל את נח ומשפחתו עם כלל בעלי החיים דוקא בדרך זו. האם לא היה פשוט יותר להגדיר מקום ללא מבול או לעלות לבר גבוה? הליך בניית תיבה אורך זמן רב, והתוצאה מאוד צפופה ודוחקת. השאלה מתעצמת על פי הדעה בחז"ל שבארץ ישראל לא היה מבול. מדוע לא כינס הקב"ה את מי שרצה להציל בארץ ישראל? וכך הוא שואל (אלשיך פרק ו פסוק יד):

מה היה שלא הצילו ה' בזולת דרך זה, בראש הר גבוה מארץ ישראל, ועל העבים יצוה מהמטיר עליו מטר, אף לאומר (זבחים קיג ב) שגושמה במבול? וזולת דרך זה, הנה הרבה פתחים למקום! כדי להבין את הענין, נעזר במדרש חז"ל שמתאר את תחושותיו של נח רגע לפני יציאתו מהתיבה (בראשית רבה פרשה לד, א):

"וידבר א-להים אל נח לאמר צא מן התיבה". (תהלים קמב) "הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך" ... "הוציאה ממסגר נפשי" זה נח שהיה סגור בתיבה י"ב חדש, "להודות את שמך", לתת הודיה לשמך...

על פי המדרש נח חי בתיבה כמו בבית הסוהר. הוא נמצא במסגר ומבקש לצאת. על פי דברי הרמב"ן על הצפיפות והדוחק נוכל להזדהות בקלות עם תחושותיו של נח. מדוע הקב"ה מכניס את נח לתיבה כל כך קטנה? תשובו של רבי משה אלשיך היא שגם נח צריך לעבור תהליך חינוכי. גם נח צריך לקחת מוסר. הקב"ה חפץ להציל את נח בגלל צדקותו, אבל יחד עם זאת, הוא לא ניסה לשנות את רוע הגזרה ולשכנע את שכיניו לשנות את דרכם. השהייה הממושכת בתיבה והצורך לדאוג לכלל שוכני התיבה משנה גם את נח. ממציאיות של "אֶת הָאֵלִים הַתְּהַלְּךְ נָח" (בראשית ו, ט) לסולידריות עבור כלל העולם כולו.

כמו נח, גם עלינו נכפו המגורים בתיבה. לא עשינו שום דבר רע, אבל יש כאן הזדמנות פז לעזור, לסייע ולקחת חלק בעשייה למען הזולת ולמען הכלל. עשייה שבעז"ה תזרז את יציאתנו מהתיבה.

הרב ארי

קיבוץ סעד אבל על
נבו ארד ז"ל
 שנרצח בידי בני עוולה
 ושולח תנחומים מקרב-לב
 להורים ולאחים
 מירב ורון, אדוה אליעד ונוגה ארד,
 לחברה מאי ולחבר זוהר
 ולכל המשפחה המורחבת
 מן השמיים תנוחמו.

קיבוץ סעד אבל על
דור רידר ז"ל
 שנרצח בידי בני עוולה
 ושולח תנחומים וחיזוק
 להורים ולאחים
 דורית וצבוק, גל ונועם בנדב, רון ואלון,
 לסבתא ולסבא אירית ובוקי בר"ט
 ולכל המשפחה המורחבת.
 מן השמיים תנוחמו.

כַּלְנֵן אַרְזֵי אִסְפִּיז אֵת כַּנּוֹ נְמוֹ ז"ל

נבו, נבובי, נב-נב, נבולי, נאבו – אלה חלק משמות החיבה שלך. עלם חמודות יפה תואר, בן 25, מוכשר, חכם, חזק, מושא להערצה וכל מילה מיותרת. רק לאחרונה התחלת שנה ד' בלימודי הנדסה, תלמיד מצטיין. פגשת את מאי אהובתך ועברתם לגור יחד. כל החיים נפרשו לפניך... עבודה חדשה, תוכניות רבות לעתיד ועוד ועוד...

נבו בני בכורי. לא אמרתי לך מספיק כמה אני גאה בך ובדרך שעשית. רק לפני שבועיים חגגת 25. טרפת את החיים, מסיבות והנאות, אך גם השקעה בלתי מתפשרת בלימודים - סיימת שלוש שנות לימוד בממוצע ציונים 95! לא הפסקתי להתגאות בך בפני כל מי שרק היה מוכן לשמוע, וגם בפני מי שלא רצה...

בשבוע האחרון מאז נעדרת נחשפתי לעוד ועוד סיפורים מחבריך, להם שימשת כמושא להערצה. לא הופתעתי. מאי חברתך, ויתר חבריך יחד עימה, הפכו כל אבן בניסיון להחזיר אותך, עד שגרירות פורטוגל הגיעו (בזכות האזרחות הנוספת שיש לך), ובתוך כל הקושי שלהם עוד מצאו זמן לחזק אותנו.

נבו אהוב ליבנו, בכורנו. תודה לך על 25 שנים בהם התהלכת בינינו. נהנינו איתך, חווינו אותך, אהבנו אותך ודאגנו. בשעה קשה זאת, בה האסון הפרטי מתערבב באסון הלאומי ועם ישראל ניצב בפני מערכה מול מרצחים חסרי צלם אנוש, אין לי אלא לשאת עיניים למרום ולבכות בפני כיסא הכבוד: שמור נא והגן על כל חיילינו היוצאים למערכה! **"מי שברך אבותינו אברהם, יצחק ויעקב, הוא יברך את חיילי צבא הגנה לישראל ואנשי כוחות הביטחון, העומדים על משמר ארצנו וערי אלוהינו, מגבול הלבנון ועד מדבר מצרים, ומן הים הגדול עד לבוא הערבה, ביבשה באוויר ובים.**

ייתן ה' אלוהינו את אויבינו הקמים עלינו ניגפים בפניהם. הקב"ה ישמור ויציל את חיילינו מכל צרה וצוקה, מכל נגע ומחלה, וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידיהם. ידבר שונאינו תחתיהם, ויעטרם בכתר ישועה ובעטרת ניצחון.

ויקוים בהם הכתוב: **'כי ה' אלוקיכם ההולך עימכם להילחם לכם עם אויביכם להושיע אתכם, ונאמר אמן!'** תודה לכל מי שבא לכבד את נבו בדרכו האחרונה. תודה לכל קהילת סעד היקרה שעוטפת אותנו ומחבקת בשגרה, וביתר שאת בחירום.

המרצחים, חיות האדם, לא ישברו אותנו. נחזור לסעד ונחיה אותה. לא ישברו אותנו. אין לנו ארץ אחרת. עם ישראל חי ונצח ישראל לא ישקר.

ה' נתן ו-ה' לקח, יהי שם ה' מבורך מעתה ועד עולם.

דורית ריזר סופדת לפנה דור ז"ל

דורקה שלנו,

איך בכלל מתחילים?

לא תיארונו לעצמנו! עד השנייה האחרונה האמנו שתיכנס הביתה עם חיוך ענק על הפנים ותאמר: "...וברכה!", כמו שתמיד היית אומר.

בסוכות נפגשנו כל המשפחה לסעודת הודיה לרפואת סבא בוקי.

אתה באת, הכנת, דאגת שכולם יאכלו ולא נתת לנו לעבוד לשנייה.

בחודשיים האחרונים הרגשנו איך אתה פורח, מאושר, שמח, מאוהב. הכרת את תכלת, החברה שלך, שלפי מה שאנחנו יודעים לצערנו כרגע חטופה בעזה. (עם סגירת הגיליון התברר כי גם היא, להוותנו, נרצחה).

בבארי טיפלת וליווית את עמית, ילד עם צרכים מיוחדים, ופשוט התאהבתם אחד בשני. באת לעבודה הזאת כדי לתת מעצמך וזה מראה איזה בן אדם היית, כמה תמיד רצית לתת מעצמך וכמה רצית לשמח את כולם.

אנחנו שמחים וגאים שדווקא בחודש האחרון לחייך פרכת, התבגרת, היה נראה שעבר עליך שינוי כל כך משמעותי ואנחנו כל כך שמחים שזכינו לראות את זה.

בשבת השחורה, בה היתה מתקפה רצחנית על בארי, מקום מגוריך בחודש האחרון, לא ענית לנו ובשעה עשר כתבת שפשוט ישנת והכל בסדר, ורק בשעה אחת עשרה שיתפת אותנו שיש בחוץ מחבלים.

בדיעבד הבנו שהיית בתקשורת עם הלל ועם חברים משעה שמונה וחצי, ואותנו לא רצית להדאיג. כמה חשבת עלינו ולא על עצמך.

היית קליל, זורם, אהבת חברים, החברים שלך היו חלק כל כך משמעותי מחייך, וכל אחד חשב שאתה החבר הכי טוב שלו. לא היה מצב שחבר ירגיש שאתה לא איתו אם הוא צריך אותך, וכך גם אנחנו, המשפחה.

איזה אח היית, איך תמיד חשבת עלינו והקשר איתנו היה חשוב לך.

ואיזה בן היית עבורי ועבור אבא. תמיד כיבדת אותנו, לא רצית להדאיג אותנו, הרגשנו כמה אנחנו יקרים לך למרות שלא היית מבטא זאת באופן ישיר.

דורקה, איתגרת אותנו, וכך גרמת לנו להיות הורים יותר טובים, יותר קשובים, זו מתנה גדולה, ועל כך אנחנו רוצים להגיד לך תודה.

הבאת תמיד כל כך הרבה אור איתך ושמחה. למדנו ממך כל כך הרבה, ואנחנו מרגישים שהשארית אותנו עם המון כוח להתמודד.

וציוני ורון מוסיפים:

מצטערים שלא זכית לראות את מכבי עולים לאליפות...

הלוואי ואתה תהיה האבידה האחרונה למדינה.

אנחנו נמשיך להיות חזקים, אופטימיים וצוחקים כמו שרק אנחנו אוהבים.

אנחנו רוצים להודות לכולם על החיבוק, האהבה, העטיפה הגדולה, ולכל מי שבאו לחלוק לך כבוד אחרון, וכל מי שמחבק אותנו מרחוק.

לקהילת סעד, לחברים, לכל האנשים ולקבוצת יבנה שפתחו לנו את הלב.

אנחנו מבקשים לחזק את עם ישראל בעורף ואת הלוחמים בחזית.

עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה.

עם ישראל חי!

אוהבים אותך-

אבא, אמא, צ'י, נעם, רון ואילון ריזר

יחד עם המשפחה וכל חברי כפר עזה
 אנו אבלים על מותם של
אביב ודורית ורטהיים ז"ל
 שנרצחו במתקפת הטרור
 ושולחים תנחומים למשפחה ולקיבוץ.
 מן השמיים תנוחמו.

צוגדי הכלבו fe סעז מספודים את אביב ורטהיים ז"ל

איך בכלל מתחילים לסכם איש שכזה?
 אביב יקר שלנו,
 לא נתפס.

איש של ערכים, איש של אמת וחסד.
 הנאמנות שלך וכל מה שקיבלנו ממך בלתי ניתנים לתיאור,
 נכנסת לכולנו ללב.

ברצינות ובקשיחות שלך לימדת אותנו מוסריות מהי,
 ולא נשכח את החיוך הביישן והציניות שלך.
 בכלבו טיפלת במסירות במוצרי החלב, בסידור המזפים ובתיקון כל דבר שנהרס.

בחגים שמחנו לראות אותך בבית הכנסת בסעד ולהתפלל איתך.
 לפני כשבועיים בשבת-חג השחורים והארורים נלקחת מאיתנו באכזריות על ידי בני עוולה והלב שלנו נשבר.
 הלב שלנו כואב ודואב על לכתך,
 אנחנו יודעים כמה אהבת, ואתה עדיין אוהב, את אשתך דורית,
 מעט נחמה מצאנו בידיעה שישבתם יחד בשעות האחרונות,
 'בחייכם ובמותכם לא נפרדתם'...

נזכור אותך כאיש חזק, איש בטוח ואיש טוב בדיוק כפי שהיית.
 קשה עלינו הידיעה והמחשבה על כך שנחזור לשגרה ולעבודה בלעדך.
 אוהבים כואבים וכבר מתגעגעים,

13 וות הכלבו וכל קהילת סעז

לטל ולגיא ביליה
 ולמשפחות האבלות
 כוס ניחומים
 על נפילתו של האח
אריאל ביליה ז"ל
 שנאבק מול מחבלים באופקים.
 עם שאר אבלי ציון תנוחמו.

הנס fe קיבוץ סעד בשבת השחורה - אחת תורה תשס"ד

ראיונות עם חברי כיתת הכוננות של סעד על אירועי השבת שעברה.
הם עדיין בתפקיד בסעד והראיונות התקיימו תוך כדי משמרתם.

(נבקש את סליחתכם אם לא כל הפרטים מדויקים. בוודאי לכל אחד יש גירסה אחרת של האירועים. בשבועות הקרובים נביא סיפורים נוספים. זה מה שהצלחנו ללקט עד רגע זה).

מספר תדהר ג'קסון, חבר כיתת הכוננות:

ההקפצה היתה בבוקר השבת בשעה 30:6. זו היתה הקפצה "לא קלאסית". ההתנהלות היתה לא שגרתי. מיד הבנו שזה משהו אחר. גם משך המטחים וגם קולות היירי הקרובים.
ב-45:6 הגענו לנשקיה. הרבש"צ אריאל סאסי וסגנו יאץ רסיס-טל לא היו בשבת בסעד. ממלא מקום הרבש"צ היה חגיב חכמון.

החלטנו לצאת לכיוון כפר-עזה. כרמל הלפרין הגיע מן הבית. התחילו להגיע רכבים מכיוון שדרות. הבנו שיש אירוע במרחב בינינו לבין מפלסים. ואז התחילו ל הגיע רכבים מדרום, רכבים שנפגעו. הגיעו פצועים וסיפרו שירו עליהם בדרך. אז הבנו ש"האירוע" הוא משני הכיוונים. מדרום ומצפון. רוב הפצועים היו ממסיבת הטבע ליד קיבוץ רעים. אני הייתי שומר ליד החמ"ל של סעד (מול המוסך). הגיע פצוע במצב מורכב וקראתי לחגיב שהוא חובש ועמד ליד השער הישן. חגיב פתח עמדת טיפול ראשוני ליד המיגונית הסמוכה לשער. תוך שניות נוצר שם "פקק" של פצועים. חגיב טיפל בפצועים ביחד עם מישהי מעין הבשור ובן זוגה. היא וטרנירית וזה עזר מאד בטיפול.

כל הטיפול היה תוך כדי מטחי אש וטילים בלתי פוסקים. התחלנו לפנות אנשים לכיוון גן רימון ולבתים הסמוכים. בשלב זה הבנו שיש אירוע מדרום וצריך לחזק את השער החדש. השעה היתה בערך 15:7. לא היה לנו מושג מה קורה. שם התחלנו להבין. הפנינו את הרכבים לכיוון נתיבות שלא ייקלעו למלכודת אש. בגלל האירוע בעלומים, עם הרג המחבלים, זרם הפונים אלינו הידלדל. אז התעדכנו והבנו שלפנינו משהו הרבה יותר רחב ורציני.

למזלנו, אלינו הגיעו המחבלים יותר מאוחר (לא נכנסו מחבלים לתוך סעד) אבל חששנו שתהיה זליגה אלינו דרך תחנת הדלק או דרך מטע האבוקדו. אז הצטרפו אלינו חיילים בחופשה בקיבוץ, בין 9-10 איש. הגיעו אנשים מכל מיני מקומות. הגיע מישהו מפתח-תקוה עם מדים וקסדה אבל חמוש רק באקדח! הוא אמר: "שמעתי שיש אירוע ואני מצטרף אליכם". כעבור חצי שעה הגיעו עוד שני חברים שלו. בהמשך הם עברו להילחם ביישובים האחרים. אני לא יודע אפילו את שמותיהם.

הבנו שהולכים להגיע עוד מחבלים. התחילו להגיע אלינו רכבים של מג"ב, של ה"מתמיד". השעה כבר היתה 11 בערך. לא הבנו איפה הצבא?! בין 10-11 לפני הצהריים עבר מסק"ר מעל הקיבוץ. הגיעו גם שוטרים חמושים וזה קצת הרגיע אותנו.

מן החורשה יצאו 4-5 אנשים והחברה פתחו עליהם באש. מזל שאיש לא נפגע כי התברר לנו שאלו היו חברה מן המסיבה.

בינתיים הגיעו אלינו סאסי ויאץ שחזרו לקיבוץ. הם נתנו עדות על מחבלים מכיוון דרום בין השער החדש לפשפש. עיבינו את המרחב. אני הייתי באזור אולם הספורט. בין השעות 12-13 התלקח קרב קשה באזור הכיכר, ירי חזק.

ממשיך לספר חגי קבלן, חבר כיתת הכוננות.

אביגד ואני היינו בשער השדות. בסביבות 30:10 קיבלנו דיווח על ירי מאסיבי באזור הפשפש.. מהפשפש עד שער כיכר בארי, על הכביש, ושם היינו: אביגד, יצחק שלומי ואני.

אז הגיעו לשם שתי "סוואנות" (מעין טרנזיטים ממוגנים) של הימ"מ (היחידה המיוחדת למלחמה בטרור), והם בלמו אותם. היו חילופי אש מאד אינטנסיביים. התחילו להגיע הרבה חברה פצועים, חיילים. הכנסנו אותם פנימה והתחלנו לטפל בהם מאחורי המיגונית של השער החדש. כל זה תוך כדי אש בלתי פוסקת.

המצב היה ממש קטסטרופלי, ממש לא טוב. נגמרה לנו התחמושת. עשיתי "סלפי" ביחד עם אביגד שתישאר לפחות תמונה...

פתאום, משום מקום, הגיע טנק!!! הוא נסע ממש על הכביש של הכיכר והתחיל לרסס במקלעים את המחבלים. השעה היתה בערך 11:30. זה היה מטח ממש כבד של ירי.

ואז נהיה שקט.

טיפלנו בפצועים. יצחק שלומי רצה לפנות אותם לבית הספר החדש. אז הגיעו חיילים מהיס"מ ואמרו לנו: " בשום אופן אל תפנו אותם לביה"ס! נחל-עוז וכפר-עזה כבר נכבשו ואתם הבאים בתור! יש לנו אינדיקציות ברורות שהם בדרך לסעד. פנו את הפצועים רק למושב שובה".

ואז, מן השמים עזרו לנו, והגיעו בשעה 14:00 שני אוטובוסים של חיילי גולני ו-860 (צנחנים). כשראיתי אותם נשמתי לרווחה. הכוח התפרס מיד בכל רחבי הקיבוץ.

לכיתת הכוננות היה תפקיד מאד חשוב, כי הלכנו איתם והראינו להם מה הן נקודות התורפה בסעד, איפה האיומים. כל אחד מכיתת הכוננות "שודך" לפלוגה אחרת. הסתובבנו איתם עד מוצאי שבת. עדיין היה מאד מסוכן. האיזור שרץ חוליות מחבלים. אפילו ביום שני נמצאו עדיין שני מחבלים במטע האבוקדו, ליד "קפה ראלי". מסק"ר שערך סריקות אחר מחבלים הגיע ואביגד כיוון אותו אליהם, תוך כדי שהוא מדבר עם הטייס. יש לנו תמונות ממבצע החיסול הזה.

היה לנו פה נס גדול. עד לרגע זה אנחנו לא יודעים מאיפה הגיע הטנק שהציל אותנו.

(הערת העורכת: נקווה שבזכות אמצעי התקשורת הרבים כיום נצליח לאתר אותו ולהודות לו, וגם לזוג מעין הבשור ולשאר החיילים שהגנו עלינו בחירוף נפש).

תודה רבה לחגי קבלן ולתדהר ג'קסו ששיתפו אותנו. לכם, לרבש"ץ ולכל חברי כיתת הכוננות ששמרו עלינו וממשיכים עד לרגע זה לשמור על סעד היפה שלנו. כולנו מלאי תודה והערכה לכם על האומץ, הנכונות והנחישות שלכם.

ותודה רבה ליושב במרומים, שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו - והקב"ה מצילנו מידם.

ראיינה ורמיה: חזית רפא

לכל מלחמה יש שם

לכל מלחמה יש שם.

ולכל איש יש שם.

לא יודע למה נתנו למלחמה הנוראה העוברת עלינו את השם: "מבצע חרבות ברזל", אבל זה השם שנתנה המדינה.

קהילת סעד, בזכות כיתת כוננות מופלאה, ובניסי ניסים, יצאה בחסד יחסי מן המהלומה הראשונה.

וכך, כאשר: "מסביב יהום הסער" ... ירדנו כל הקהילה, לים המלח.

לא כולם זכו לרדת איתנו, רבים וטובים גויסו למערכה, והותירו את נשותיהם הטובות וילדיהם מאחור.

קהילת סעד כולה מתפללת לשלומם, מחזקת את משפחותיהם, ומחכה שישובו בשלום ובמהרה הביתה.

"אבינו שבשמים, חזק ידי מגיני ארץ קודשנו, ועטרת נצחון תעטרם".

אמן כן יהי רצון.

צאוס ברט

ברוך השם היו גם שמחות בקהילתנו בשבועיים האחרונים!

לחגית קאופמן
לאחיות ולכל המשפחה,
ברכות כפולות ומכופלות
להולדת שני נכדימ:
הבן יואל-יוצקא ליהדר ואסר
קבלן
והבן בוצו לחן ולשופא כהן

למיכל ולגיא היגיה
ולכל המשפחה
ברכות ואיחולים רבים
להולדת הבת- האחות
אסיר
מי ייתן ותוסיף שמחה בהיתכמ.

לסבתא וסבא רבא פנינה ושייץ כרחי
לסבתא ולסבא אריאלה ואילן כהן
להורים חן ושופא כהן
ולכל המשפחות המורחבות-
ברכות ושמחות
לכבוד הולדת הבן, הנכד והנין -
בוצו

להורים הצעירים
אופיר ואשרי מרקוביץ
לסבתא ולסבא צנת ואליסר אש
לסבתא רבתא מלכה אש
ולכל המשפחה המורחבת
ברכות ואיחולים חמים
עם הולדת הבן, הנכד והנין - אדם

לכלה ולחתן גליה ויונתן
להורים צידית ונחום לנדאו
לאחית, לדודים ולכל משפחת לנדאו
המורחבת
צוד יימאצ הצרי יהודה
קול שון וקול שמחה!

שמח תשמח רעים אהובים!
לר ברכות לאורלי ויונתן וידס
ולכל המשפחה
לכבוד חתונת הבת
רנוי עם נפתלי בוקסבוים

”כמה (הרבה) מצלות לאקוט.....”

בצוק העיתים של הימים הסוערים העוברים עלינו, אני מרגיש חובה להודות, על כמה דברים, שנחשפנו אליהם שוב בימים האחרונים.

כיתת כוננות וצח”י (צוות חירום וחוסן יישובי) – במשך שנים רבות הייתי חבר בצח”י, ולמעשה פרשתי (ותודה לאיתי וויס המחליף) מיד אחרי מבצע מגן וחץ, בחודש מאי האחרון. השנים הרבות שבהן הייתי בצוות מאפשרות לי לבחון ולהרגיש את מה שעובר על החברים והחברות המשרתים בקודש. אני חש חובה להעלות על נס את עבודת הצוות, ואת עבודת כיתת כוננות (שייתכן וההתארגנות המהירה שלה בשבת השחורה הצילה רבים מאתנו). הייתי פעמיים בסעד בשבוע האחרון, ובשתי הפעמים התרשמתי מהרצינות, מהנכונות, ומהרצון לעשות למען של שני הצוותים הללו, ותאמינו לי, זה ממש לא קל להיות בסעד בימים אלו, ובוודאי כשהמשפחה רחוקה, כשהתנאים לא משהו, וכשהמתח הביטחוני לא נותן מנוח. התברכנו באנשים טובים וכולנו חיביים להם חוב, שאני תקווה שנוכל להשיבו בדרך כזו או אחרת במהרה.

חברה קדישא ועוד – ביום שני ליוונו את דור למנוחת עולמים, העצב בלתי נתפס, ובתוך כל הסערה אני מוצא לנכון להודות לשרון מנהלת הקהילה ולרב ארי, על הרגישות, על האמפתיה ועל הנכונות לבקשותינו בכל הקשור להודעה המרה ולסידורי הלוויה.

אי אפשר גם שלא להודות לצוות הכוננות שלנו שבתוספת אנשים טובים הפך בעל כורחו גם לחברה קדישא, ואיפשר לנו להוביל לקבורה את דור בצורה כל כך מכובדת וזמרת, בשיירת כבוד של רכבים ממוגנים, עטופי דגלים שליוותה אותנו לבית העלמין, עם שקיעת השמש.

אנשי הקהילה כולה – אני מבקש גם להודות לכל החברים, שדאגו ביחד איתנו בימים שדור היה נעדר, וכמובן גם לאחר מכן, על החיזוקים, מי בהודעת ווטסאפ, מי בשיחה חטופה ובכל דרך אחרת. אנחנו חשים שותפות של אמת מצד כולם, ויש בה מרכיב הקלה לנו, וחוסן לקהילה כולה.

ועוד תודה אחרונה – דורית ומשפחתה, משפחת פיש המורחבת, וגם אנחנו בימים האחרונים, מתארחים בקבוצת יבנה, וזו מלמדת אותנו שיעור בהכנסת אורחים שאין למעלה ממנה, הן באירוח הכללי, וביתר שאת, בארגון מערך השבעה העמוסה. קבוצת יבנה בהחלט יכולה לראות את עצמה כדוגמא וכמופת בתרומה לאחרים, ועל כך המון המון תודה.

על כל אלה ביקשתי להודות בשם כל המשפחה המורחבת –

בוקי

איך ניצל ”מצול מול עזה”?

(סיפור מצל-פה: אילי קראוס [תוך כדי צמודה בסייפן ופלא מקוט])

ביום שני האחרון הגיע אלי, בתחפושת שוטר לסייע בכפר עזה. הוא פגש את אבנר בן-נון (בן קיבוץ סעד המתגורר כיום בנס-הרים). אבנר משרת כקצין ביחידה מובחרת והוא סיפר לו את הסיפור הבא:

תוך כדי הקרב על כפר עזה בראשית השבוע שעבר הגיעו חיילים גם למעוז מול עזה. הפקודה היתה לפוצץ את המעוז מחשש שמא מסתתרים המחבלים גם שם.

אבנר בן-נון נזעק, כיוון שהוא מכיר את מורשת סעד מקרוב:

”השתגעתם? המבנה הזה הוא בית הביטחון של קיבוץ סעד, ששרד את קרבות מלחמת השחרור! הוא הגן על מייסדי הקיבוץ לפני 76 שנים. בשום אופן אסור להרוס אותו!”

המפקדים נעתרו והמעוז נשאר עומד על תילו.

כך הציל אבנר את המעוז מול עזה שלנו.

מעוז צור ישועתנו ישלח לכולנו הצלה וביטחון, במהרה בימינו אמן.

דבר ההנהגה לקהילת סעד

יו"ר הקיבוץ – זבולון כ"פה

בשבת הקרובה יחלפו שבועיים מפרוץ המלחמה הנוראה שהחלה בשבת שמחת תורה במרחבי הנגב המערבי, קטנו המילים בכדי לתאר את הרוע והרשעות שחווינו במהלך שעות הלחימה הרבות הראשונות עד להשתלטות צה"ל על השטח. בעקבות מלחמה זו רבים רבים נרצחו הי"ד, רבים נפצעו ורבים שבויים ברצועת עזה, אנו שולחים תנחומים לכל משפחות הנרצחים באשר הם ומאחלים רפואה שלימה לכלל הפצועים הן בגוף והן בנפש, ומתפללים לשובם במהרה של כל השבויים בריאים בגופם ובנפשם.

צה"ל דרש מאתנו להתפנות מהקיבוץ לים המלח כאשר רוב הקהילה מתגוררת במלון נבו ומספר משפחות במלון נגה הסמוך. שאלות רבות מעסיקות את כולנו ביום יום מתוך מטרה לפעול וליצור במקום שגרת חיים לכל זמן שהותנו במלון ואט אט אנו מצליחים להפעיל מסגרות שונות החל מהגיל הרך ועד למועדון הוותיקים וכל מה שבתוכם, פסיפס עשייה שבשגרה כאשר אנו בקיבוץ הלך ונבנה במשך הזמן וכאן נדרשים אנו להיקף גדול של פעילויות אך בלוחות זמנים קצרים מאד, נדרשת סבלנות רבה להשלמת המהלך כולו.

במקביל אנו פועלים ומגבשים תוכנית עבודה בארבעה צירי זמן לטווח המידי, הקצר, הבינוני והארוך, כאשר בכל אחד מצירי הזמן יבואו לידי ביטוי ארבעה תחומי פעילות פרטני, קהילתי, פיזי ומשקי עסקי. בכל תחום פעילות מגובשת תוכנית במנעד של עשייה וחיים שונים הרלוונטיים לאותו תחום פעילות וביחס לציר הזמן. ברור לנו כי תוכנית עבודה זו הינה דינמית ותצטרך להתעדכן בהתאם להתפתחויות השונות אך בנייתה תסייע בידנו לעבור להתנהלות ופעילות מתוכננים יותר הכוללים ראייה קדימה.

לסיום, מלחמה זו דורשת מאתנו כוחות ותעצומות רבים ביותר הן בצד האישי והן בצד הקהילתי וכמובן בצד הלאומי של עם ישראל כולו שאנו חלק ממנו, ההתגייסות של החברים והחברות השונים יחד עם בני ובנות הנוער הנוטלים חלק בהובלה ועשייה מתוך התגייסות של שעות עבודה רבות מאד ראויים להערכה והוקרה רבה מאד. בע"ה בטוחים אנו בניצחוננו על כוחות הרשע והרוע הללו עד למיגורם הכולל, נישא כולנו ביחד תפילה לבורא עולם שישמור ויציל את כל חיילי צבא הגנה לישראל וכן את כל שאר גורמי הבטחון ויצליח את דרכם ויפיל את כל אויבנו הקמים עלינו ניגפים לפנייהם.

יו"ר תא"י האחלקות – צואר הכ"י

חברי וחברות סעד היקרים, בשבת ה 7 באוקטובר 2023 התעוררנו למציאות חדשה, נוראית, מכאיבה ובלתי נתפסת. מאורעות שלא היו מאז הוקמה המדינה. כפועל יוצא, הצבא יצא למלחמה. מלחמת אין ברירה. כזו שאין צודקת ממנה וכזו שתאפשר שגרת חיים נורמלית בעוטף ובישראל כולה.

ליבנו עם משפחות הנרצחים והחללים, החטופים, השבויים ובני משפחתם. אנו מאחלים החלמה מהירה לפצועים. לדאבון הלב גם חלק מעובדי, מנהלי ושותפי סעד נמנים עם אלה. ליבנו עמם.

כרמל, כמגי"ד במילואים, גוייס כבר בבוקר יום ראשון ואני לקחתי אחריות לניהול קבוצת הפעילויות של סעד עד חזרתו.

ברצוני לעדכנכם בקצרה על סטטוס הפעילויות השונות.

קו מנחה בהפעלת המשק היה ועדיין הינו שהביטחון מעל הכל. אם יש ספק אז אין ספק. לא מבצעים שום פעולה משקית שעלולה לסכן מי מעובדינו או מנהלינו.

פעילויות הרפת, המטע והגד"ש ממשיכות כאשר חלק מתוכניות הגד"ש, כדוגמת עיבודי קרקע, נדחות. יציאה לשטח חייבת להיות מתואמת ובליווי הצבא.

בית האריזה מושבת עקב כך שאין ברשותו אישור "עסק חיוני" הדרוש להפעלתו אך נערכנו למיון בבית אריזה חיצוני תוך כדי כך שאספקת הגזר פועלת לפי התוכנית. מבחינת כל השדות מהם יסופק לנו גזר במהלך העונה עלה כי לא צפויה כל בעיה. בדיקה נוספת תיערך בעוד כשבוע לגידול הגזר בשדות כפר עזה. אבי מנהל את הפעילות בעת שחגי בשירות מילואים.

פופלי הוציא מספר משלוחים לבתי קולנוע ובמקביל קלט יבול נוסף שאוחסן בשלב זה באחסנה זמנית בבני דרום. כבר בתחילת שבוע שעבר קיבלנו החלטה יחד עם משואות יצחק להפסיק את פעילויות הרבייה שגם כך הלהקה היתה בשלב מתקדם.

פעילות נס שמנים והקייטרינג מושבתות.

פעילות סעד אסף מתמודדת עם צוות עובדים מצומצם לאחר שרבים עזבו וזאת, מול הצורך להתחיל ולסיים שתילות של העונה בתקופה נתונה.

כפי שהיה באירועים ביטחוניים קודמים אנו מתעדים את הנזקים הישירים והעקיפים על מנת לקבל את הפיצוי המגיע מהרשויות. ישי מונה כאחראי על הנושא.

לסיכום, חשוב להבהיר כי משק סעד נכנס לאירוע במצב יציב מאוד הן מבחינת מבנה ההון שלו והן מבחינת הרווחיות והתזרים השוטפים. אלה יחדיו אמורים לאפשר לנו לצלוח אירועים כלכליים מאתגרים, ככל שיהיו.

מאחל שנדע ימים שקטים יותר ונחזיר את ביטחון והשלווה למחוזותינו.

עומר הררי

יו"ר כאכ"י

אנכי תאגיד האחזקות, מרכז המשק – כראף הפארין

קהילה יקרה

שבועיים עברו מאז השבת הנוראה בה הופתענו. כשלנו. רצחו בנו ללא רחם.

והיום אנחנו פליטים בארצנו.

מבכים את מתינו. דואגים לשבויים ולנעדרים.

ונלחמים. נלחמים על הבית שלנו תרתי משמע.

על ביתנו הפיזי כאן בקיבוץ סעד בנגב המערבי. ועל ביתנו הלאומי כאן בארץ ישראל.

עם ישראל חזק. מדינת ישראל חזקה וצה"ל חזק.

המלחמה הזו תהיה ארוכה וכואבת. היא התחילה בכאב רב. אבל בסופה הניצחון של צה"ל ושל עם ישראל יהיה מוחץ!

אנחנו נשוב הביתה! לקיבוץ סעד האהוב. לנגב המערבי. וכך גם שכנינו.

נעשה את זה ביחד. בכוחות משולבים. כי ככל שנהיה מאוחדים יותר כך נהיה חזקים יותר. נעשה זאת יחד עם שכנינו מהקיבוצים והמושבים. הקרובים והרחוקים.

העוצמה תהיה חזקה ואדירה.

נבנה מנהיגות מאחדת שתוביל אותנו ביחד. וזה יהיה הניצחון האמיתי.

כידוע אני מגוייס בחזית הצפון

עומר הררי יו"ר תאגיד האחזקות תפס פיקוד ומוביל יחד עם מנהלי הפעילויות את המשק. בכדי לשמר את הקיים. ולהמשיך לאחוז בקרקע. לעבד אותה לחלוב את הפרות ולקיים את כלכלת המשק.

הדירקטוריון מתכנס לעדכון שבועי.

והדברים נמצאים בשליטה.

וצוות ההנהגה - זבולון שרון ועומר - מובילים אותנו בזמן המשבר העמוק.

אני מבקש להודות מעומק הלב לכל האנשים הגיבורים והמסורים שנשארו בסעד לשמר את הקיים בכדי שיהיה לאן לחזור. הן בצדדים הקהילתיים והן במשקיים.

אנחנו נשוב ונשקם את הקיבוץ. נעזור גם לשכנים שלנו ונבנה את הנגב המערבי עשרת מונים. זה יהיה הניצחון המלא, שיהיה המשך של הניצחון הצבאי המוחץ שיגיע בעזרת ה' ובישועתו בקרוב.

מאחל ומתפלל לשובם של חיילנו בריאים ושלמים ועטורי ניצחון.

בברכת החלמה מהירה לפצועים,
חזרה מהירה של השבויים והנעדרים,
ותנחומים עמוקים למשפחות הנרצחים,
ובברכת שבת שלום -

כראף האפריון

אנכי"לית קהילת סעד - שרון כראף

קהילה יקרה שלי,

ראשית אני שולחת מכאן את חיבוק גדול ותנחומים למשפחת ארד ולמשפחת רידר, וכן למשפחות טל וגיא ביליה עם הירצחו של האח אריאל ביליה. קהילת סעד כולה אתכם באבלכם הכבד על בניכם ואחיכם. למור ישורון, מנהלת משרד הנהלת קיבוץ סעד, תנחומים על הירצחו של אחיה, חבר כיתת הכוננות של מבטחים. אני רוצה לאחל החלמה מהירה לפצועים. לרמי רבי שנלחם בגבורה בכפר-עזה והגיע השבוע לכמה שעות הפוגה למלון נגה וחזר לשיקום. כמעט שבועיים מאז התוהו ובוהו הנורא, מאז שהקהילה עברה להתגורר במלון נבו-סעד ואנחנו מייצרים לעצמנו "שגרת חיים" חדשה.

הימים הראשונים היו כאוטים, מבהילים, מטלטלים. גודל האימה והזוועה שנתגלתה לנו, לעם ישראל כולו ולתושבי הנגב הצפוני והמערבי בפרט לא נתפס ולא ניתן היה בכלל להבין את גודל האסון הלאומי והעולמי שקרה לנו. יצאנו מהבית קהילה שלמה ולאט לאט התחלנו להבין שזה הולך להיות ארוך, ארוך מאוד. לא עוד סבב, אנחנו במלחמה - מלחמת העצמאות ה-2 - המלחמה על הבית, על חבל הארץ היפהפה - הנגב הצפוני והמערבי, על צפון הארץ, על ארצנו האהובה.

רוב הקהילה הגיעה לים המלח לשני המלונות נבו ונגה, אחרים נסעו למשפחה וחברים ברחבי הארץ, צוות ברו"ש פעל כדי למצוא פתרונות בבתי אבות לוותיקנו שהשהות במלון אינה אפשרית עבורם וחברינו האמיצים חברי כיתת הכוננות ואנשי צח"י שעד היום נמצאים בסעד ושומרים בגבורה על הבית.

אנחנו עוד מנסים להבין מה קרה שם באותה השבת הארוכה, כיצד קרה לנו הנס בסעד ולמזלנו המחבלים בני העוולה, לא הצליחו לחדור אל ביתנו וניצלנו מטבח ואסון גדול עוד יותר. אנחנו מנסים ללקט את המידע, מסיפורים ועדויות שונות, ולהרכיב את התמונה המלאה ככל שניתן. כרגע אנחנו לא באמת יודעים מה קרה. מלון נבו בים המלח הפך להיות בסיס הקבע שלנו, יחד עם מלון נגה הסמוך. תוך כמה ימים הגיעה רובה המכריעה של הקהילה, מי שהתפנה ישירות לים המלח, מי שהתפנה למקומות אחרים והצטרף בימים הראשונים ומי שעוד נשאר בבית בימים הראשונים.

נכון להיות בקהילת סעד בים המלח יש כ-750 תושבות ותושבים, מתינוק בן שבועיים (שהגיע אלינו לאחר הברית) ועד ותיקת הקיבוץ בת 100.5.

המלון פתח בפנינו בצורה יוצאת דופן את הלב והנשמה וכל פינה ומרחב במלון ואיפשר לנו לעצב מחדש את מרחב המלון כך שנוכל לחיות כאן בצורה הטובה ביותר שניתן. בהזדמנות זו אני רוצה לומר תודה עצומה לשי דדוש מנכ"ל המלון, אישיות נדירה, ולכל צוות המלון על הכנסת האורחים מחבקת ועל השותפות המופלאה שנוצרה כאן.

צוות צחי"י תוגבר והתחלנו לפעול, כלמודי סבבים, לייצר פעילויות ולמצוא פתרונות מיידים למצב המורכב ולבהלה שהיינו בה. מהר מאוד הבנו שאנחנו באירוע מסוג אחר, אירוע שלא ידענו שכמותנו, מלחמה שמאלצת אותנו להיות רחוקים מהבית למשך זמן ארוך. הבנו שאנחנו חייבים מתוך הכאוס לייצר לעצמנו סדר, לייצר לעצמנו שגרת חיים חדשה, להקים את מוסדותינו והמנגנונים שלנו כאן בים המלח, מתוך הכוחות המקומיים שלנו. קהילת סעד מבורכת בכוחות מופלאים וחזקים, בלכידות ואחדות ובמנהיגות ומנהיגים אמיצים.

מתוך היוזמות והחיבורים של חברי וחברות הקהילה ובעזרת אנשים טובים וגופים שמחבקים אותנו, התחלנו להקים כאן בים המלח, בעצמנו ובכוחותינו, את מוסדותינו. הקמנו מערך טיפול רגשי, פתחנו 5 כיתות גן מלידה ועד גיל שש, הקמנו בית ספר מכיתה א' ועד י"ב, הבתים הכוללים התחילו לפעול, מועדון הוותיקים הוקם מחדש ומרפאת מכבי החלה לפעול אצלנו במלון. אנחנו ממשיכים לפעול בכדי לייצר מענים נכונים ומתאימים לנוער ופתרונות של חיים לצעירים שלנו ולחומ"ש, ובכדי למצוא פתרונות תעסוקה ופרנסה תוך איתור צרכים בצורה רציפה, על מנת שנוכל להבין בכל רגע נתון מה אנחנו צריכים ורוצים.

חברות וחברים יקרים, אני רוצה להודות באופן אישי לכל העוסקים במלאכה ועובדים לילות כימים למען הקהילה. עוד יגיע הזמן למילים ולתודות האישיות ואני נמנעת מלהזכיר כאן את שמותיהם של כל העוסקים במלאכה המופלאה, אני יכולה לספר לכם שהכוחות הולכים ומתגברים ועוד ועוד חברי וחברות קהילה מצטרפים לעשייה המבורכת. אני מזמינה אתכם לקחת חלק, כל אחד בדרכו או בדרכה, מוזמנים להשתלב בתוך הפעילות, במשימות השוטפות, במשימות המלון, להציע יוזמה לעשייה ולקחת חלק במשימה החשובה של כולנו.

יחד עם צוות המלון אנחנו מייצרים כאן חיים, ממציאים מחדש עבודות, יוצרים מרחב ציבורי חדש בשטח המלון ומעצבים את מלון נבו-סעד כביתנו לתקופה הקרובה.

חברים יקרים, ככל הנראה במהלך שלושת החודשים הקרובים, לא נוכל לחזור הביתה ונשהה כאן יחד בים המלח. לא קלה הידיעה הזו וברור לנו שלחברינו מהקיבוצים הסמוכים שנפגעו מכה אנושה עוד ייקח זמן רב עד שיוכלו לחזור אל ביתם.

ההבנה שאנחנו חיים כרגע כאן, מחייבת אותנו לסבלנות רבה, לסובלנות זה אל זה. המצב רגיש וכולם מנסים בדרכם להתמודד עם המציאות המטורפת שנכפתה עלינו. אין דרך התמודדות אחת וחשוב לי לבקש – אנא, אל תהיו שיפוטיים כלפי האחר, זה טבעי ונכון להתמודד בדרכים שונות, כל אחד ואחת בקצב שלו. אנא גלו אורח רוח והבנה, נסו להכיל זה את זה, נסו להבין. חבקו ועטפו היכן שניתן, הרחיבו את מעגלי התמיכה שלכם ואת אלה שאתם שותפים בהם. קהילת סעד היא קהילה חזקה, מאוחדת ומופלאה שמתגלית במלחמה הזו במלוא עוצמתה. קהילה יקרה – אני גאה בכם!

השבוע התכנסה המזכירות בכדי להגדיר את דרך הפעולה שלנו ולחדד מסרים, אתמול קיימנו ישיבה משותפת, זבולון, עומר, כרמל ואנוכי ואנחנו פועלים על מנת להמשיך לנהל חיים מתוך ראייה מיידית ועתידית של קהילת סעד על כל גווניה.

אנחנו מתחילים ליצר שגרות עבודה, פגישות שוטפות, פגישות פרטניות, מעקב כלכלי ועובדים על תכנית אסטרטגית רחבה הכוללת תכנית עבודה לחיים השוטפים, לחזרה ולשיקום ולהתחדשות והצמיחה. התכנית דינמית ומשתנה בהתאם להתפתחויות השונות והיא הכרחית על מנת שנוכל להציג לגורמי ממשל ולגופים הרבים שמבקשים לסייע, מה נדרש לנו ומה אנו צריכים.

כפי שאתם יודעים, המדינה החלה לפעול על מנת לסייע לכלל המפונים ובכל יום מגיעים אלינו נציגי המשרדים הממשלתיים ושרי הממשלה על מנת ללמוד את המצב ולבדוק היכן ניתן לסייע לנו כאן.

לכל מי שמגיע אנחנו אומרים שאנחנו רוצים הביתה! אנחנו רוצים לחזור לחבל הארץ היפהפה, לביתנו שבנגב המערבי, להפריח אותו מחדש, לחיות חיים טובים ושלווים. בשביל זה הממשלה חייבת להבין – יש להסיר לחלוטין את האיום הביטחוני, להגיע למצב שנוכל לפרק את כיתות הכוננות ביישובים, שלא יהיה בהם עוד צורך, שלא נצטרך

להגן על עצמנו כי נדע שאנחנו חיים במדינת ישראל, במקום בטוח, ללא שום איום ביטחוני. אין יותר "העוטף" – לא עוטף עזה ולא עוטף ישראל – יש חבל ארץ נפלא שנקרא הנגב המערבי ואליו נחזור ואותו נפריח, יחד מלוכדים וחזקים.

יש עוד מיילים רבות לכתוב ומידע רב להעביר. בינתיים על מנת לעשות סדר ולייצר שיגרה ולצורך ייעול ההודעות לכלל הקהילה, אלה השוהים בים המלח ובמקומות נוספים ולאחלה שעדיין שומרים על הבית בסעד, נחזור להשתמש בקהילנט ככלי להעברת מידע קהילתי.

לצורך כך, נפתח שישה "פורומים" בהם יתפרסמו הודעות לפי הנושאים הבאים:

- הודעות צח"י והנהלת קהילה.

- נהלים והודעות מלון

- חינוך פורמלי וחברתי

- בריאות ורווחה

- גיל שלישי

- לוי"ז ותרבות

תחת כפתור "שעות פתיחה" באפליקציה נפרסם את שעות הפתיחה של השירותים הקבועים.

קבוצת הווטסאפ "הודעות ועדכונים ים המלח" תישאר לצורך הודעות מיידיות.

נתחיל בנוהל החדש בימים הקרובים והחל מיום ראשון נתנהל באופן מלא באופן שתואר.

ההודעות יצטרפו גם לריכוז היומי בדוא"ל.

מי שלא מוגדר בקהילנט או צריך עזרה באפליקציה יכול לפנות לאיילת ברנע.

מי שמעוניין לצאת או להצטרף לקבוצות יוכל לעשות זאת בהגדרות הפרופיל באפליקציה. אנחנו נפרסם סרטון הדרכה. ומי שיצטרף עזרה יוכל לפנות לשגית דניאלי.

באשר לשהות במלון ועל מנת לאפשר יציאה וכניסה מסודרת למלון יצרנו נוהל שהייה במלונות ים המלח. כאמור אנחנו מדייקים את עצמנו בהתאם לצרכים שעולים ומעדכנים את הנהלים במידת הצורך. להלן הנהל אנא הקפידו לפעול על פיו:

צ'ק אין/ צ'ק אאוט - רישום כניסה או יציאה מהמלון מבוצע על ידי נאווה אורלוב. אין לעבור דרך הקבלה.

אורחים - אדם שאינו מתגורר בסעד בדרך קבע ואינו בעל אישור תושב נחשב אורח.

אורחים רשאים ללון או להיכנס לחדר האוכל לאחר קבלת אישור מראש תשלום עבור לילה כולל ארוחות - 350 ש"ח. תשלום עבור ארוחה אחת - 50 ש"ח.

יש לתאם את התשלום עם נאווה אורלוב או אסנת סימון לפני עזיבת האורח.

מקרים חריגים ייבחנו לגופם.

מקרים בהם האורח הגיע לעזור במקום אב המשפחה, מחייבים דיווח ויבחנו לגופם גם כן.

הפוגה - לצורך מעקב על מצבת האוכלוסייה העדכנית לכל יום, משפחה המעוניינת לצאת להתאווור במקום אחר (ללילה או יותר) מתבקשת לעדכן את נאווה אורלוב או אסנת סימון.

ככלל, אין צורך לפנות את החדרים ביציאה זמנית.

לסיום אאחל לכל בית סעד באשר הוא, לכם חברי וחברות הקהילה, תמשיכו להיות חזקים, תמשיכו לשמור זה על זה, תנסו להיות רגישים ככל שאפשר, מצאו לכם פעילות, בקשו להשתלב בעשייה הקיימת, תיזמו עשייה חדשה, תתחבקו, תאהבו, תהיו יחד – זו הדרך היחידה שלנו לנצח.

יחד ננצח – עם ישראל חי!

דברי תמיכה צידיאן - ראש המועצה שלנו לחברי סעד

תמיכה הגיע לביקור חטוף במלון נבו ים המלח בבוקר יום רביעי. הצלחנו לרשום מפיו כמה מילים, בטרם יצא להמשך הסיבוב בין תושבי המועצה הפזורים במלונות שונים. ואלו דבריו:

"חברים יקרים. ביקשו ממני ברכה אבל זו לא בדיוק ברכה. אני רוצה פשוט להצדיע לכם, לחבק אתכם ולהגיד לכם כמה אנחנו אוהבים אתכם. אני, באופן אישי, וגם בשם כל חברי המועצה והתושבים. אתם גיבורים של ממש.

אינכם נמצאים בנופש. אתם נמצאים במקום שאליו אילצו אתכם ללכת, כיוון שכרגע לא ניתן להיכנס לאזור שלנו. אנחנו יחד, בכוחות מחוזקים, נתחזק ונשוב בחזרה לקיבוצים וליישובים היקרים שלנו. צה"ל יעשה את העבודה הצבאית שלו ואנחנו – את האזרחית.

נחזק אתכם. אתם מחזקים אותי בחזרה. גם אם אתם לא אומרים את זה, אני מרגיש את האש ואת האור בעיניים. אמשיד לבוא לבקר אתכם ואין לי ספק שנחזור ביחד עוד יותר חזקים ומאוחדים. ניישב את הבתים ונפריח את "שדות נגב" שכל כך יקרה לנו.

שתהיה לכם שהייה כמה שיותר בטוחה ואפשרית במלון. מי ייתן והשהייה גם תהיה קצרה ככל האפשר. נהיה סבלניים וסובלניים כדי שנוכל לחזור הביתה. לא נחזור יותר לעוטף עזה ולא לעוטף ישראל. אין יותר עוטף עזה!

יש מדינת ישראל אחת, בלי ממ"דים, בלי איומים, בשקט ובביטחה, בעזרת השם. חיבוק גדול ושבת שלום!" -

ראש המועצה האזורית תמיכה צידיאן.

ואנו מוסיפים: תודה גדולה לתמיכה ולכל חברי הנהגת סעד, תודה לכל העושים במלאכה למעננו ודואגים לרווחתנו.

"אבינו שבשמים, צור ישראל וגואלו, ברחם את-מדינת-ישראל, ראשית צמיחת גאולתנו. הגן עליה באברת חסדך ופרש עליה ספת שלומך ושלח אורח ואמתך לראשיה, שריה ויועציה, ותקנם בעצה טובה מלפניך. חזק את ידי מגני ארץ קדשנו, והנחילים אליהנו ישועה ועטרת נצחון תעטרם, ונתת שלום בארץ ושמחת עולם ליושביה..." (מתוך התפילה לשלום המדינה).

בת שלום, הקט ובטח לכל חברינו במלון ובכל רחבי הארץ, לפני משפחותיהם

ולכל עם ישראל.